

stillede, om man ikke hellere burde ombytte den gamle Oktroj med en helt ny. Jeg tvivler meget paa Nytten deraf; jeg mener, at den gamle Oktroj, som nu har været anvendt i henved 90 Aar, er saa vel bekendt for alle dem, som have Anledning til at benytte den, at man fra den Side set meget lettere kommer ud over det ved at faa et lille Tillæg til den end ved at faa hele den gamle lavet om. Vi maa nemlig huske paa, at det at læse Nationalbankens Oktroj og sætte sig ind i den er ikke noget, som den store, almindelige Befolkning gør eller overhovedet har noget at gøre med eller overhovedet kan have nogen som helst Interesse af. Det er et meget begrænset Publikum, som har med Nationalbankens Oktroj at gøre, og for dette Publikums Vedkommende tror jeg rigtignok ligesom for hele Rigsdagens Vedkommende, at der ikke er nogen som helst Grund til at sætte sig hen og spekulere paa at lave en helt ny Oktroj, naar man meget vel kan nøjes med den gamle med det Tillæg, som nu er foreslaaet, saaledes som det nu maatte blive ved den endelige Vedtagelse fra Rigsdagens Side.

Der er rejst et Spørgsmaal af det ærede Medlem for Højrup om, hvorledes § 17 i Lovforslaget skal forstaas. Jeg er naturligvis enig i, at Nationalbankens Oktroj er en Lov, og at om den gælder aldeles det samme som om en almindelig Lov, saaledes at man ikke kan ved en Bestemmelse i Loven gøre den til en Slags Grundlov, som ikke kan forandres

Formanden: Er den ærede Minister ved Afslutningen af sit Foredrag?

Justitsministeren (Alberti): Ja . . . Jeg ser paa Bestemmelsen i § 17 saaledes, at den indeholder en kraftig og højtidelig Forsikring om — ikke, at man ikke *kan* forandre den, men at man ikke *vil* forandre den. Selvfølgelig *kan* den forandres, naar Nationalbanken samtykker deri. Det spurgte det ærede Medlem om, men det fremgaar for øvrigt ogsaa af selve Lovforslaget, idet der i § 12 tales om, hvorledes Fremgangsmaaden skal være, naar Nationalbanken ønsker at gøre Forandringer i de ved denne Lov fastsatte Regler.

Jeg skal hermed afslutte; jeg tror at have faaet de fleste af Spørgsmaalene besvarede og skal fremdeles anbefale Lov-

forslaget til det høje Ting og til saa hurtig Fremme som muligt.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet til Optagelse i Aften Kl. 8.

Mødet afbrudt Kl. 4⁵.

Kl. 8 genoptoges Mødet.

N. P. Jensen: Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig meget kort, og jeg kan det saa meget mere, som et Par ærede Talere, der have haft Ordet sidst, have været inde paa de samme Punkter, som jeg havde tænkt paa at omtale. Det var nemlig min Mening, da jeg i Eftermiddags forlangte Ordet, at rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for København 10de Valgkreds (P. Knudsen) i Anledning af nogle Beregninger, det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til det Udbytte, Nationalbanken maatte antages at have af sin Seddeludstedelsesret. Det ærede Medlem gik ud fra, at den muligvis kunde have et Udbytte af ca. 8 pCt. deraf. Jeg tror, det er alt for højt regnet, og som der ogsaa er blevet gjort opmærksom paa fra anden Side: hvor skulde dette Udbytte være blevet af? Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, tror jeg ikke under nogen Omstændighed, at vi kunne regne med de 3 Mill. Kr., som det ærede Medlem omtalte, som Udbytte af de 38 Mill. Kr. udækket Beløb, men hvis vi kunde komme op mellem 1 og 1¹/₄ Mill. Kr., tror jeg ikke, man kan komme højere.

Saa kan man ganske vist alligevel sige, at overfor det staar kun Afgiften af 750,000 Kr. til Statskassen. Det er rigtigt, i første Omgang staar der ikke mere; men Statskassen staar jo med Mulighed for, naar Banken faar Udbyttet arbejdet højere op, at faa den Fjerdedel af det sidste Restudbytte, efter at de andre i § 4 nævnte Ting ere tilfredsstillede.

Der er kun en Bemærkning, jeg endnu finder Anledning til at gøre lige over for det ærede Medlem. Med Hensyn